

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1918-1921 : L
84:1 - 90**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

2689.

Mårbacka Sunne 17.6. 1919

Käraste !

Jag får allt lev att fresta , om inte färgbandet har bättrat sig. Man kan ju inte leva utan skrivmaskin.

Tack så mycket för ditt sista brev. Det är verkligen bra synd om dig, att du inte kan få komma till ro för de gamla sjuka människornas skull. Man tycker ju , fast kanske det är orätt , att det är för mycken kraft , som ödes bort på sådant som inte kan hjälpas. Nog vore det rimligare om du finge ro nu och finge skriva och göra något till nytta för hela världen än sitta och tänka på ett par gamla jungfrur. Skall du inte ryska upp dig och börja författa och höja dig över tingens vederbörligheter. Det är ändå det enda.

Inte för att jag heller har kunnit något annat än att skriva brev men det var dock ett par dagar , då jag tyckte , att det gick att skriva på en novell , som jag stack emellan med bara för att försöka , om jag kunde. Och det märkvärdiga var , att det gick. Nu sitter jag emellertid fast i brevskrivningen igen för några dagar. Valborg har kommit hit ner före sina jungfrur och bor här ett par dagar och hjälper mig. Hon kom i går , och idag ha vi börjat arbetet med brevhögarna. Vi ha redan avfattat tio skrivelser och mer blir det väl innan kvällen.

Du , som tycker om Henriks historier skall få en till livs , som jag just nyss vid middagsbordet hörde av inspektorn. Vi talade om en, karl här i närheten , som har skaffat sig en automobil. Då sade inspektorn helt hastigt. "Det var samma karl , som hjälpte inspektor Ahlgren att smuggla in linolja från Norge." Och tänk , då kom det fram , att Henrik hade haft affärer med skojarer , som hade hjälpt honom att få ner ett par fat linolja från Norge, nu under den förbjudna tiden. Faten hade han sedan haft liggande göl- da i skogen här ovanför Mårbacka. Tänk sådana äventyrligheter och så farligt.

Valborg
Baklaget
Kittills
har det varit hela
Baklaget något jag du
du farväl

Om du är så gammal!

Du kan också ha blivit besviken på oss också.

Min älskling

Med de alla bästa hälsningarna! Jag kan inte tacka Gud nog för att de äro borta. Det har också genom Henrik själv kommit ut, att han fått 25000 kronor av mig och detta funderar folk mycket över. Jag skulle ha gett dem pengarna för att köpa igen Haget. Själv betraktar jag ju pengarna, som en ersättning för det ändrade testamentet, men det kan jag ju inte låta folk veta.

Jo, kära du Amalia Björck kom verkligen hit med en skola och en annan lärarinna för ett par dagar sedan. Jag var nog temligen styv, men det var nog rätta sättet att behandla Amalia på för hon var mycket mjuk. Inte heller har jag fått något brev angående besöket och det är ju n annars tecken på hennes speciella art av galenskap, att hon aldrig kan raka en, utan att skriva efteråt. Barnen, som hon hade med sig voro mycket bra. Åttonde klass, stora fullväxta flickor. Jag lätsade inte vidare om hennes brev och inte heller om Köpenhamn. Då vi hade gått igenom det vanliga programmet för skolresor, sett på rummen, pågageln, sjugit några sånger och fotografierat Märbacka och undertecknad, så höll Amalia tal för mig och utbrakte ett leve. Talet var detta. "Näst Gud ha vi haft Selma Lagerlöf, att tacka för de lyckligaste stunderna på denna resa." Formuleringen var på något sätt avsiktlig, för hon var just förargad på Micaelis, som hade sagt i sitt tal på Skoåsberg. In hoc signo vinces. Men Amalias elakhet ligger så djupt, så att jag kan inte lösa den.

Jag skriver bara på papperets ena sida för att brevet inte skall bli så suddigt.

Ja, nog är freden förfärlig. Men jag hoppas på en snar förbättring och ett hastigt medgivande av bättre villkor, bara tyskarna skriva under. Men göra de inte detta, då vet jag inte vart det bär hän. Nog är det visst, att världsoinionen är ytterligt emot ett nytt krig. Jag är inte alldeles säker på att engelska soldater skola lyda order. Jag tycker allt, att vår herre kunde fälla den gamle tigern. Matts eller jag gör det nog inte. - Jag läste en så egendomlig liten berättelse igår från ett fängelse i någon vild stat. Fångarna sutto i träburar i det fria, utan att det nå

sin djärtes rent, de ringa ingen mat nästan och ohälsa

var övervärt oälskade. Färdtjänsten spårar ut reflektioner, att det var en välgörning, då engelskarnas intägar och vill best och icke förde nämna tillika åter - efter idag ha varit jag om vilka de ha kämpat. "Fångarna vilde barnen, födan av minnelse, videnskab och försvärga" "vi är fortfarande i en

Jag kan inte troka Gud nog för att de äro borta. Det har också genom Henrik ahliv kommit ut, att han låtit 28000 kronor av mig och delat Lund öfver folk mycket öfver. Jag skulle ha gott äro pengarna för att köpa igen Huset. Ahliv betraktar jag ju pengarna, som en ersättning för det såväl fastlandet, som det kan jag ju inte låta folk veta.

Jo, kära fru Anslis Björck kan verkligen nit med en skola och en annan lärarens för ett par dagar sedan. Jag var nog familjen styv, som det var nog rätt till ett bevärdig Anslis på för hon var mycket sjuk. Inte heller har jag fått något brev angående besöket och det är ju i annars tekniska på hennes uppförelse av avslutnings, att hon aldrig kan råka ut, utan ett arkiv e lert. Barnen, som hon hade med sig voro mycket öfver. Åtton de klass, stora länkska liska. Jag låtsade inte vidare om hennes brev och inte heller om Kjöpsbarn. Så vi hade gått igenom det vanliga programmet för skolor, sett på raser, pågående, utgjut några sånger och lot utsläppta Märskor och undertryck, så höll Anslis tal för sig och utpraktat ett leve. Talat var detsamma. Helt Gud så vi såll Solen lagertöl, att ta till för de tyckligaste stunderna på denna resa. Förskoleläraren var så något sått avskiltig, för hon var just förtygad på Kiosk, som hade varit i ett tal på Kjöpsborg. Inom någon vi nos. Men Anslis väskat i finger på stund, så att jag kan inte lösa den.

Jag skriver bara på något och så vidare för att brevet inte skall bli så utdelt. Ja, nog är freden förtrylig. Men jag hoppas på en snart förskolelärare och ett hastigt redigering av bättre vilkor för tyckarna skriva under. Men Gud är inte detsamma, så vet jag inte vart det är. Nog är det visat, att världsopinionen är ytterligt osatt ett nytt krig. Jag är inte så tillförlitlig säker på att engelska kolonialt skola lyda order. Jag tycker alltså att vår herre kunde följa den gamla tigris. Katta eller jag gör det nog i late. Jag läste om så gendornig liten berättelse igår från ett försäkring i någon vilid stot. Fågarna sitta i trädbarn i det fria, utan att det så